

Hold statečným

„Že jsme hrdinové? Ale jděte, děláme jen svou práci...“ Přibližně tohle opakují naši pracovníci, ať už v domácí péči, nebo ti, kdo se snaží pomoci seniorům v našich domovech, lidem s postižením či vyloučeným, kteří balancují na okraji společnosti. Říkají to také ti, kdo pomáhají maminkám, které nemají z čeho uvařit dětem. Podobně skromné odpovědi zní od všech, kdo podávají pomocnou ruku těm, kteří jsou v čase pandemie v ještě větším ohrožení. A někteří nadto ztratili své blízké.

V příloze Caritas se tentokrát dočtete, jak široký je záběr naší pomoci v době pandemie. Musím podotknout, že je to pouze ilustrativní výčet. Udržet v chodu naše služby a neopnechat o samotě lidi, které doprovázíme životem navzdory jejich těžkému osudu, je nyní náročný úkol. Rád bych, abyste zahlédli osobní nasazení, zodpovědnost, důvtip i odvahu pracovníků a pracovníků Charity. Bez větší pozornosti veřejnosti se například starají o lidi s koronavirem a přijímají do péče těžké případy pacientů po této nemoci. Dávají naši rozdělené a zoufalé společnosti konkrétní lidskou tvář. Nemocnice se ocitly na hraně kapacit a Charita jim takto stojí po boku. I díky doléčování nemocných doma se uvolnila lůžka v nemocnicích.

Vám, čtenářům KT, současně děkujeme za neutuchající finanční podporu (včetně Tříkrálové sbírky) a trvalé modlitby. Leccos, například ochranné pomůcky, nyní doplácíme z vlastních zdrojů, z příspěvků a dobročinných darů. Svým darem se stáváte součástí příběhu, jste jedni z nás. A díky podpoře můžeme vaším jménem konat.

Obzvláště v době postní se nabízí křesťanská ctnost štědrosti a almužny jako příležitost k našemu obrácení.

S přáním pokoje a dobra
LUKÁŠ CURYLO,
ředitel Charity
Česká republika

Charita přináší naději do uzavřeného Trutnova

Vrchní sestra Dita Kujovská pomáhá i s testováním veřejnosti na covid-19 v Trutnově. Dočasné testovací místo operativně zřídila trutnovská Charita ve spolupráci s nemocnicí v prostorách zdejšího společenského centra UFFO.

Snímek Miloš Šálek

S náporem nemocných kvůli pandemii pomáhá na Trutnovsku také tým zdravotních sester Domácí péče Oblastní charity Trutnov. Ke stovkám svých pacientů převzaly charitní sestry do péče další nemocné a pomáhají s testováním, aby odlehčily nemocnici, která je na hranici svých kapacit. Jak to vše zvládají a prožívají, jsme se ptali vrchní sestry DITY KUJOVSKÉ z trutnovské Charity.

Zhoršená epidemická situace v regionu si už v únoru vyžádala uzavření okresu Trutnov.

Počet covid pozitivních mezi našimi pacienty skokově narůstal od začátku roku. K nim nám přibýlo mnoho dalších s koronavirem, kteří kvůli

omezené kapacitě lůžek v nemocnici museli zůstat doma. Potřebovali ale odbornou péči, a tak jsme přispěchali na pomoc.

Jak se to projevilo v poskytování vaší domácí zdravotní péče?

Charitní sestry prováděly odběry krve, kontroly kyslíku v krvi, podpůrnou infuzní terapii u zesláblých pacientů a také prevenci trombotických komplikací.

V naší půjčovně pomůcek nepřetržitě zvonil telefon s požadavky na zapůjčení kyslíkových koncentrátorů. Pořádník se rychle plnil, všechny přístroje byly v terénu a prakticky jsme je převáželi z jedné domácnosti do druhé, abychom pomohli těm nejakutnější. Mezi pacienty nám postupně přibývaly i mladší ročníky s těžkým průběhem nemoci. V té době rovněž nastal problém s personálem, protože se počet sester kvůli nemoci snížil o čtvrtinu. Péče však našťástí byla už předem nastavená tak, abychom byli schopni až dosud pokrýt nejakutnější případy.

Pokračování na str. 10

Z „holek od papíru“ se staly bojovnice v první linii

Libošovice jsou malá obec na Jičínsku a v ní sídlí Domov pokojného stáří. Zázemí tu našlo 25 lidí, kteří již nemohli žít ve svých domácnostech.

Loni na jaře zde probíhaly pracovní porady mnohdy v odlehčeném duchu. Nastavili tu krizový plán pro případ výskytu onemocnění covid-19. Žádné se neobjevilo. Na podzim už byla situace podstatně jiná.

Z dvanácti pracovníků byly práce schopné pouze tři. U ostatních testy potvrdily covid-19, jedna ošetřovala člena rodiny a nemoc postihla většinu obyvatel Domova. Pouze pět klientů se podařilo před koronavirem uchránit.

Tato situace nastala doslova ze dne na den a vedení Domova stálo před těžkou zkouškou. Holky od papíru, jak samy sobě říkají, v čele s paní ředitelkou, si musely obléct ochranné obleky, respirátory, štíty, rukavice a postarat se o své klienty. „S přímou péčí jsem zkušenost neměla. Začátky byly hodně těžké, ale nechtěly jsme, aby se o klienty starali cizí lidé, které neznali. Už tak pro ně byla nová situace stresující,“ popisuje účetní Monika Bírová.

Udělalí jsme dobře?

„Psychický stav klientů nebyl dobrý. Z médií věděli, že situace je vážná a může pro ně skončit fatálně. Nebylo jim dobře, o to byli bolavější, úzkostnější, nejedli, nepili. Slibovali jsme jim řízky, zákusky, cokoli, jen aby něco snědli. Postupně naše síly ubývaly, zdravotní stav klientů se zhoršoval,

Klienti odmítali jíst i pít. Bylo nutné je různě motivovat. Třeba nabídkou dobrého piva k obědu.

Snímek Oblastní charita Sobotka

pět klientů zemřelo. Všichni jsme si sáhli na psychické i fyzické dno,“ vzpomíná ředitelka Oblastní charity Sobotka Denisa Samková.

Největší výhra byla zároveň prohrou. Jeden klient neustále odmítal jíst, pít. „Při snaze o cokoli mě odmítal, odstrkoval od sebe. Jednou byla rajska omáčka s těstovinami. Snědl celou misku. Měla jsem radost, že se vše obrací a bude zase dobře. Bohužel. Pán druhý den umřel,“ vypráví Soňa Rytinová, sociální pracovníce.

Nejtěžší pro ředitelku Denisu Samkovou byla nejistota. „Nejhorší pro mě byla fáze, kdy jsem jako částečný laik se zdravotní sestrou řešila, zda klienta necháme odvézt do nemocnice. Pomohou mu tam? Nebo ho necháme v klidu odejít „doma“? Rozhodli jsme se pro odvoz do nemocnice s nadějí, že tam bude mít lepší péči. Za několik hodin přišla zpráva, že umřel. Udělali jsme dobře? Nemohli jsme udělat více? Mají právo umřít tady. Mezi svými, ve známém prostředí. Stále o tom pře-

mýšlím a rekapituluji si to. V tu chvíli jsem to považovala za nejlepší řešení,“ konstatuje Denisa Samková. V současné době je většina klientů proočkovaná druhou dávkou vakcíny. Všichni v Domově pevně věří, že se podzimní situace již nebude opakovat.

Říká se, že každá krizová situace je zkouškou. Jsem přesvědčená, že i zde se to potvrdilo. „Kancelářské holky“ se svorně shodují: „Jsme tu skvělý kolektiv. Jeden na druhého se můžeme spolehnout.“ EVA HADAŠOVÁ

Charita přináší naději do uzavřeného Trutnova

Dokončení ze str. 9

Jezdíte k pacientům do domácností, řídíte tým sester, a teď ještě testujete v dočasném centru pro veřejnost zřízeném ve spolupráci s trutnovskou nemocnicí. Jak to zvládáte?

Charitní sestry denně dojíždí za klienty do více než 30 obcí, musí si poradit s horským terénem, rozmary počasí i s obléknutím ochranného obleku třeba v -20 stupních Celsia. Naše personální situace nedovoluje uvolnit sestry na dvanáctihodinové služby v nemocnici, ale pomáháme alespoň tím, že jsme vytvořili několik týmů, které

testují veřejnost ve spolupráci s Oblastní nemocnicí v Trutnově. Naše sestry jsou připraveny pomoci i s očkováním. Zájem o testy je poměrně velký, lidé se nemusí objednávat a jsou bezplatné. Otestovali jsme už stovky zájemců a odhalili desítky pozitivních.

Dělám tuhle práci už patnáct let a za tu dobu se nám podařilo vybudovat spolehlivý a profesionální tým. Všechny sestry už jsou ovšem vyčerpané, protože práce je hodně. Zastupují nemocné kolegyně, poskytují podporu svým pacientům, doma mají rodiny a děti, s nimiž musí zvládat domácí výuku. Přesto se i v tak náročných podmínkách mohou spolehnout,

že svou práci odvedou zodpovědně a profesionálně.

S pandemií se ve vlnách potýkáme už celý rok.

I očkování bohužel pokulhává.

S očkováním se na zdravotníky v domácí péči trochu zapomnělo, nebyť naši spolupráce s trutnovskou nemocnicí, nejspíš nemáme sestřičky naočkované dodnes.

Většina místních lidí úplnou uzavěru okresu respektuje, i naši pacienti a jejich rodiny. Všichni už se těšíme, až epidemie ustoupí a vrátíme se ke své „normální“ práci. Až se konečně volně nadechneme bez roušek a respirátů,

bez strachu, že nakazíme pacienty nebo rodinu. Pro mě jsou teď zdrojem energie rodina a pohyb v přírodě.

Vidíte poučení z této krize?

Epidemie pomine – jako v historii už mnoho dalších, zase se vrátíme k běžnému životu. A co si můžeme odnést do budoucna? Nedávno mi jedna lékařka, která místo své specializace neuroložky a rehabilitační lékařky nyní pracuje na covidových lůžkách, řekla: „Je to divná doba a doufám, že až skončí, budeme rozumnější, pokornější a hodnější.“ Myslím, že kdybychom si do budoucna odnesli jen tohle, úplně to stačí. JANA KARASOVÁ

Charitní pečovatelky jsou teď lidem ještě blíž

Pracovnice Charitní pečovatelské služby v Blovicích a Spáleném Poříčí nedaleko Plzně jsou u svých klientů z řad seniorů nebo zdravotně handicapovaných jako doma. Pravidelně zajíždějí do domů s pečovatelskou službou nebo do domácností a pomáhají se stravováním, hygienou, nákupy či domácím úklidem. Co se však za poslední rok změnilo?

Vztah mezi klienty a pečovatelskou službou se prohloubil. „Mnohem více si s námi chtějí povídat, trávit s námi více času, chtějí nás u sebe. Svěřují nám své obavy a otázky. Potřebují si povídat o svém trápení a osamění. Charitní pečovatelská služba funguje trochu jako rodina, zajímáme se, co naši klienti potřebují, řešíme, co jim schází. Zvou nás k sobě i lidé, s nimiž jsme se dříve potkávali třeba jen na chodbě,“ ilustruje změnu situace vedoucí této služby Zdenka Palacká.

Změnil se i rozsah pomoci. Většina lidí, k nimž pečovatelky zajíždějí, si dříve například sama nakupovala. Už rok se však tito lidé spadající do nejohroženější skupiny obyvatel musí obávat nákazy, a tak jim pracovnice služby nákupy dovážejí. Charitní pečovatelská služba se stará i o covid pozitivní pacienty v jejich přirozeném prostředí. Znamenalo to proškolení celého týmu v zacházení s ochrannými obleky a dalšími pomůckami i jejich neustálé doplňování. Okamžik kritického vyřízení služby nastal ve chvíli,

kdy onemocněly dvě ze šesti pracovnic. Klienty se podařilo obsloužit za cenu mimořádného pracovního vypětí oslabeného týmu. „Jsme už hodně vyčerpané,“ říká Zdenka Palacká, která sama nemoc prodělala. „Jsem spíš tvrdák, ale tehdy jsme si poprvé připustila, že je zle,“ vzpomíná na náročný průběh onemocnění. Přestože se z počátku snažila vypomáhat kolegyním alespoň s plánováním směn, musela i od této činnosti na čas upustit. „Člověk v tu chvíli musí svůj život přehodnotit,“ říká matka tří dětí. Do nemocnice nakonec nemusela, ale ještě dnes jí bolí plíce při chůzi do schodů. Podobné štěstí nemělo deset klientů služby, kteří se z nemocnice už nevrátili.

Zdenka Palacká.

Radost i naděje

V náročných dobách však pečovatelky se svými klienty zažívají i chvíle radosti a naděje. „Starali jsme se o paní, která byla po úrazu upoutaná na lůžko. Vstupovali jsme k ní v ochranných oblecích, protože byla také covid pozitiv-

ní,“ vypráví Zdenka Palacká. „Snažili jsme se ji rozpohybovat. Přes všechny obtíže zabrala a nyní už dokáže vstát z postele a udělat si snídani. Stále opakovala: ‚To dáme, to dáme!‘ Řekla jsem jí: ‚To víte, že to dáme!‘ A dali jsme to.“

PETR ŠÍMEK

Oběti domácího násilí nenecháváme samotné

Omezení volného pohybu, strach z nákazy, distanční výuka dětí i nedostatek kontaktu s okolím. To vše uzavřelo celé rodiny v domácnostech. Ne všude situaci zvládají bez napětí.

Nikola Marková, vedoucí Intervenčního centra pro osoby ohrožené domácím násilím v Českých Budějovicích. Snímek autorka

„Během loňského roku jsme zaznamenali velký nárůst kontaktů, letos se zatím situace oproti loňsku nezhoršuje,“ uvádí Nikola Marková, vedoucí Intervenčního centra pro osoby ohrožené domácím násilím, které při Diecézní charitě České Budějovice funguje od roku 2007. „Na základě dosavadní zkušenosti se ale domnívám, že počet případů domácího násilí neklesá. Dočasný útlum může být způsoben izolací rodin od okolí – ta jednak násilné osoby utvrzuje v tom, že o jejich trýznění obětí nikde nepoví, jednak mají více času nad podobou útoku přemýšlet a nebojí se v napadání přidávat na intenzitě,“ doplňuje vedoucí Intervenčního centra.

Nikola Marková i její kolegyně se snaží být obětím domácího násilí co nejvíce k dispozici. A stále bez

omezení nabízejí pomoc a východisko. Bývají k zastížení osobně v kanceláři v Českých Budějovicích, Táboře a Strakonících, za klienty vyjíždějí do terénu v rámci celého Jihočeského kraje, konzultují po telefonu, e-mailu, stále častěji i prostřednictvím sociálních sítí a komunikačních mobilních aplikací. S kolegyněmi se střídají v zajištění nonstop telefonní linky. Mnohdy je to jediná možnost, jak zůstat s klienty ve spojení a být jim oporou. „Pro oběti domácího násilí i pro nás je teď více než kdy jindy důležité volit ji-

né, alternativní cesty intervence, abychom byli s potřebnými v kontaktu. Především klientům seniorského věku chybí sdílení s jejich vrstevníky, kvůli obavám z nákazy nikam nevycházejí, natož aby vycestovali za službou, která by jim mohla pomoci,“ zdůrazňuje Nikola Marková.

Aktuálně sociální pracovnice dojíždí do 70 km vzdálené obce za onkologicky nemocnou paní Veronikou se třemi malými dětmi. „Připravujeme teď spolu hlavně návrhy pro soud a pro svěřením dětí do péče, což mů-

žeme řešit pouze osobně. Jinak jsme v kontaktu přes telefon nebo videohovory. Kromě toho, že případná náhoda onemocnění covid-19 může paní Veroniku silně ohrozit na životě, by bez nás stěžejní návrh sama někam došla podepsat a odnesla na soud, jelikož by neměl kdo dohlédnout na děti při distanční výuce,“ ilustruje nelehký případ Nikola Marková. Veronikin manžel, který byl předběžným opatřením na půl roku vykázán ze společného bytu, se na výpomoc v domácnosti nemůže a ani nechce podílet. Vrátili-li se po uplynutí lhůty muž domů, hrozí, že paní Veronika, indisponovaná nemocí a bez finančních prostředků, bude z bezpečnostních důvodů nucena opustit s dětmi společný byt. V tom případě bude potřeba najít jí v krátké době náhradní bezpečné bydlení. Přitom kapacity azylových domů jsou často plné.

„Letos plánujeme z výtěžku Tříkrálové sbírky zařídit krizové bydlení, které by mělo dočasně sloužit i obětem domácího násilí v případě, kdy se náhle a nečekaně, třeba uprostřed noci, ocitnou bez přístřeší. Po celé republice je takových krizových bytů zhruba deset, v Jihočeském kraji, kde působíme, není dosud žádný. Věříme, že již brzy budeme moci našim klientům nabídnout nejen dočasný příbytek, ale také dostatek času a naděje na lepší budoucnost,“ zakončuje Nikola Marková.

MARTINA NOVÁKOVÁ

Pandemie zahání křehké rodiny do tísně

V důsledku krizových opatření dochází k prudkému a zcela odlišnému nárůstu rodin v krizi, než tomu bylo v době před pandemií. Na Charitu se často obracejí lidé, kteří až do této doby žili zcela běžným životem. Paní Lada s partnerem společně vychovávají dvě děti (5 a 7 let). V posledním půlroce čelí situaci, kdy nemají peníze ani na základní potraviny a obživu rodiny.

Na Charitu se často obracejí lidé, kteří do této doby žili zcela běžným životem. Ilustrační snímek ADCHO

Lada během pandemie koronaviru přišla o práci. Pracovala v obchodě s oblečením, který kvůli vládním opatřením zkrachoval. Její muž Petr je dlouhodobě zaměstnán, avšak kvůli způsobené škodě při dopravní nehodě se ocitl v exekuci a každý měsíc mu

je strhávána exekuční srážka. Po srážce jeho příjem činí 13 500 korun čistého, a jelikož rodina bydlí v podnájmu, padne celá jeho výplata na nájem.

Vzhledem k tomu, že úřady neberou v potaz exekuci a započítají plný příjem bez srážek, nemá společně po-

suzovaná rodina nárok na žádné dávky od státu. „Snažila jsem se svému partnerovi pomoci a okamžitě jsem si začala hledat novou práci. V té době jsem ale zjistila, že jsem těhotná,“ vysvětluje paní Lada.

Rodina se ocitla ve slepé uličce. Neměla z čeho zaplatit energie, hrozilo, že budou odpojeni a zůstanou s dětmi bez světla a tepla. Na Charitu se obrátila s prosbou o pomoc. V první fázi pomohla Charita v rámci přímé pomoci s úhradou energií a v Dluhové poradně poskytla rodině finanční poradenství. Dále zajistila prostřednictvím Potravinové banky Olomouckého kraje potřebnou materiální výbavu do školy staršímu z dětí. Rodiče dětem nemohli zaplatit ani obědy ve školce a škole, pro tento účel zprostředkovala Charita pomoc nadace Women for women, která obědy pro obě děti uhradila.

Těžká životní situace rodiny je psychicky náročná jak pro rodiče, tak pro děti. Ač se Petr snaží dostát všem svým závazkům, ví, že cesta ven z problémů nebude jednoduchá.

EVA ŠTEFKOVÁ
a ANNA HALAMOVÁ

Dluhové poradny pracují na plné obrátky

Centrum Celsuz patřící pod Diecézní charitu Brno pomáhá

lidem vymanit se z dluhů. Významná pomoc nemalému počtu našich spoluobčanů. O tom, jak se může zadlužit prakticky každý, hovoří dluhový poradce Celsuzu JAN DVOŘÁČEK.

Zkusme začít konkrétním případem. Paní Marie začala mít úzkosti a deprese. Zemřel jí totiž manžel, po kterém zůstaly dluhy, a ona skončila dokonce na ulici. Naštěstí jí pomohla právě Charita. Díky ní se Marii podařilo zařídit dočasné bydlení v azylovém domě a pak na ubytovně. Nyní má podanou žádost o obecní byt a věří v nalezení klidného a důstojného domova. S pomocí odborníků si našla práci, nauči-

li ji v její situaci hospodařit s penězi a podali společně žádost o oddlužení. Za pár let bude moci „začít znovu“ bez obav z exekucí. Neméně důležité bylo pečovat o její psychické zdraví.

Jak pandemie loni ovlivnila chod jedné z vašich služeb, tedy dluhové poradny?

Klientům jsme nějaký čas měřili bezkontaktně teplotu a předtím, než jsme je pozvali na konzultaci, jsme se ujistovali, zda se cítí dobře, zda jsou zdraví. Setkávali jsme se v rouškách a rukavičkách a na chodbě mohli čekat nejvýše dva klienti. V době, kdy byl pohyb lidí omezen, jsme klientům radili online a po telefonu, což bylo někdy obtížné, protože ne všichni jsou zdatní ve skenování dokumentů a jejich zasílání e-mailem nebo k této technice nemají přístup. My přitom jejich dokumenty potřebujeme, abychom mohli případ vyřešit. Tuto situaci jsme ale využili k tomu, že jsme klienty postupně učili novým způsobům komunikace, pracovat s internetem, počítačem...

Takže se vyřešení některých případů protahovalo?

Také soudy fungovaly ve velmi omezeném režimu. A někteří exekutoři přestali přicházet k lidem domů, což na zadlužené paradoxně vytvářelo ještě

větší tlak. Opakovaně jim dochází dopisy s upomínkami a oni každý den čekají, že u nich exekutor zazvoní a vše jim odveze. Jiní exekutoři svou práci vykonávali v plném rozsahu.

Obrací se na vaši poradnu víc lidí, kteří se s dluhy potýkají?

Loni jich bylo méně, protože je pálily víc existenční potíže, třeba ztráta zaměstnání či bydlení. Mnozí byli „na dlažbě“ a řešili peníze nanejvýš na příští týden. Zato letos od ledna se na nás každý týden obrací patnáct nových klientů a bude jich přibývat. V běžné situaci jich přitom nových bývá každý týden maximálně deset.

Proč se lidé zadlužují?

Většina se s dluhy potýká delší dobu. Pád není tak náhlý. Zadluží se třeba u banky a ta po nich dluh nevybíhá, ale přeprodá jej vymahačské společnosti a ta jej může přeprodávat zase dál, takže z původního jednoho dluhu jich je víc. Příčiny zadlužení jsou různé, třeba když někomu zloděj ukradne občanku a na tu si vezme půjčku. Okradený pak má lhůtu na to, aby dal v nalézacím řízení vědět o neoprávněné exekuci, ale třeba se často stěhuje, mění adresy, zpráva se k němu nedostane a lhůta vyprší. Jsou dokonce lidé, kteří mají šedesát exekucí.

Dá se zobecnit, jací lidé padají do dluhů? Mají něco společného?

Pomáhali jsme podnikatelům, kterým se kdysi dařilo, jenže podnikání nezvládli. Ale také lidem permanentně chudým. Spouště žen i mužů a ani věk nehraje roli. Ale přece jen: drtivá většina z nich přijde, až když se vše sesype. Až zjistí, že jim někdo strhl peníze z výplaty, nebo u nich zazvoní vykonavatel exekutora či pracovník vymahačské společnosti, který nikoho ze zákona navštívit nesmí, ale mnozí to rádi zkoušejí. Co pamatují, ze všech našich klientů, kterých dosud bylo přes 900, se pouze jediný ozval včas. Ptal se, co má dělat, když zřejmě za tři výplaty nebude mít peníze na splácení dluhu a půjčky.

Jaká jsou východiska z takřka beznadějných situací?

Především dokážeme lidem v tísně vysvětlit jejich situaci srozumitelně, aby vše pochopili. Sdělíme, co se musí změnit, aby problém vyřešili. Na kolik musí zvýšit příjmy, aby mohli do insolvence, nebo kolik let a při jak vysoké částce by spláceli dluh. A když situace vyřešit nejde, dozví se alespoň, proč mají tolik exekucí a jakým způsobem je řešit v budoucnu, pokud se jejich situace změní. I to může pomoci. Když od nás klient odchází, je na tom vždy lépe. KAROLÍNA OPATŘILOVÁ

Vracejí stabilitu rodičům i dětem

Studénka je malé město vzdálené cca 30 km od Ostravy. I tady působí jedna z Charit. Prostřednictvím azylového bydlení pomáhá rodičům v krizi překlenout složité období a podporuje je, aby se znovu dokázali postavit na vlastní nohy.

„Ozvala se nám maminka, která akutně potřebovala bydlení pro sebe a děti,“ představuje začátek jednoho příběhu sociální pracovnice Jana Špačinská.

Rodina do té doby žila v nájmu, kde se rodiče společně starali o tři děti. Tatínek pracoval jako živnostník na stavbách, ráno se vypravil do práce a vrátil se až večer. Dělal všechno pro to, aby rodinu finančně zabezpečil. Že má jeho žena zdravotní problémy, věděl a věřil, že je řeší. Jenže když zjistil, že kvůli podlomenému zdraví žena děti neposílá do školy, byl to pro něj šok. „Přidejte si k tomu složitou dobu, kvůli níž musel omezit práci, a můžete tušit začátek problémů. Kompenzační bonusy na živobytí nestačily a situace před koncem roku vygradovala ztrátou bydlení,“ konstatuje Špačinská.

Když rodina dorazila do azylového domu, zdánlivě přehledná situace se rázem změnila. „Děti byly unavené a mezi partnery vládlo napětí. Maminka se najednou rozhodla ode-

Některé děti zažívají už od mala, že životní kotmelce nebývají tak veselé jako ty při hře. Ilustrační snímek Jakub Žák

jít z azylového bytu, ačkoli vlastně nebylo kam jít,“ vzpomíná Jana Špačinská. Jako zkušená sociální pracovnice rychle rozklíčovala složitou rodinnou situaci. Ukázalo se, že maminka trpí závažnými a neléčenými zdravotními problémy, které jí neumožňují o děti dobře pečovat. „Měli jsme v podstatě jen pár hodin, abychom dokázali rodině pomoci. Hrozilo totiž, že rodiče o děti přijdou. Nakonec se jedna cesta našla – s dětmi v azylovém bytě zůstal jejich otec a matku se společným úsilím, a hlavně opětovným ujištěním, že o kontakt s dětmi nepřijde, podařilo přesvědčit, aby vyhledala pomoc odborníků,“ přibližuje těžkou situaci Jana Špačinská.

Ze dne na den se tatínek ocitl ve zcela nové životní roli – měl začít celo-

denně a se vším všudy pečovat o své děti, nejmladší z nich sotva ukončilo batolecí věk. Nevěděl, co a jak bude dětem vařit, jak se s nimi učit, jak prát a uklízet. „Dá se říct, že jsem teď táta v sukních,“ říká dnes už s úsměvem a dodává: „Dříve jsem celý den pracoval a večer se vrátil domů a měl svůj klid. Teprve teď vidím, že to, čemu se říká mateřská dovolená, je práce na plný úvazek a obdiv všem maminkám, které se denně starají doma o děti. Ty moje, které mají 2, 7 a 12 roků, mi dávají dost zabrat. Ze začátku to vůbec nebylo jednoduché a upřímně jsem si myslel, že to nezvládnou.“

S ostatním pak pomohla Charita. „Bylo důležité zajistit dětem určitou stabilitu, a to po stránce jak bydlení, tak jejich psychického rozpolože-

ní. Také bylo potřeba zajistit rodinu materiálně a finančně,“ vysvětluje Jana Špačinská, která tatínkovi pomáhá postavit se opět na vlastní nohy. Během měsíce se jí podařilo díky dobré spolupráci s ním a úředníky zajistit rodičovský příspěvek, přídatky na děti i dávky v hmotné nouzi.

Teď je tatínek na startu nové životní etapy – postupně si bude hledat vlastní bydlení. Všem, kdo se ocitli v podobné situaci, vzkazuje: „Nevzdávejte se! Já jsem na začátku zanevřel na lidi a nevěřil v dobré vztahy. Je důležité věřit v dobro, a i když je doba zlá, pořád je kolem hodně dobrých lidí, kteří pomůžou. Pro mě je jedním z nich paní Špačinská, které bych za pomoc moc rád poděkoval.“

SYLVA LEJSKOVÁ

Aby prodejci Nového Prostoru neměli nouzi

Je všední den. Jindy frekventovaná pěší zóna na Lannově třídě v Českých Budějovicích je liduprázdná.

Pan Václav je připraven na svém stanovišti u jedné z místních kaváren. Vyhlíží potencionální zákazníky, kterým nabízí známý pouliční časopis Nový Prostor. Prodej časopisu je zejména pro lidi bez domova zdrojem drobného příjmu a motivací k zapojení do běžného života. Lidí v ulicích je ovšem kvůli pandemii poskrovnu. „Byd-

lel jsem v azylovém domě, teď bydlím v podnájmu,“ vypráví Václav. Souběhem životních událostí a odchodem do důchodu se ocitl v sociální tísní. Pomoc a podporu našel v charitním Domě sv. Pavla, kde rok bydlel. Zde také využil možnost zapojit se do prodeje Nového Prostoru. Ač se tím finanční příjem pana Václava výrazně nezvýšil, byl rázem dostatečný k tomu, aby si pořídil vlastní bydlení. „Jenže doba je teď zlá a obchody zavřené, lidi pracují z domova,“ konstatuje Václav. O své bydlení se obává. Zatímco loni touto dobou prodal měsíčně téměř 200 časopisů, během nouzového stavu jich prodá sotva 40.

Prodejce Nového Prostoru v rámci možností podporují i v tomto ča-

Pan Václav, prodejce Nového Prostoru, je připraven na svém stanovišti na Lannově třídě.

Snímek Isabela Šilhová

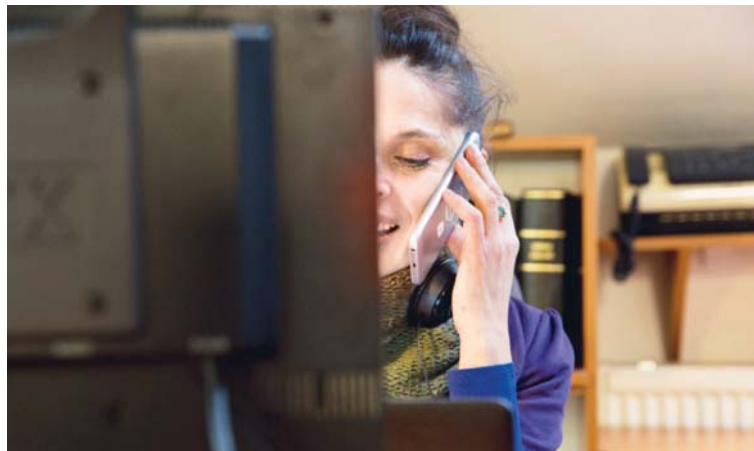
se provozovatelé českobudějovických restaurací a kaváren, byť se sami nacházejí v nesnadné situaci, jednou měsíčně jim poskytnou teplý oběd či kávu. „V Domě sv. Pavla, centru pro osoby bez domova, mají prodejci časopisu vždy připravenou výhodu – třeba v březnu je to jedno použité pračky a sušičky zdarma. Na Velikonoce dostanou balíček s potravinami, ponožkami a hygienou navíc,“ zmiňuje vedoucí centra Petra Vohlídalová.

Pan Václav věří, že se s přicházejícím jarem, a snad i ústupem pandemie, lidé do centra města vrátí. Už se těší, až pozdraví své jindy pravidelné zákazníky a popovídá si s nimi.

MARTINA NOVÁKOVÁ

Krizové linky radí: věřme, že těžkosti zvládneme

Křehčím lidem pandemie a s ní související opatření přitěžují také psychicky. O podpoře po telefonu jsme hovořili se ZDENĚKOU ŠVANCAROVOU, vedoucí celostátní Linky důvěry Oblastní charity Blansko.

Mnozí volající se potřebují „jen“ svěřit.

Ilustrační snímek Jakub Žák

Co dělá pandemie s lidskou psychikou?

Za loňský rok jsme zaznamenali přibližně o 1 500 hovorů více oproti roku 2019, tedy zhruba o čtvrtinu. Zvýšený zájem začal už v březnu a byl setrvalý. Další nárůst jsme zaznamenali v říjnu a listopadu, kdy přišla druhá vlna. V současnosti se u lidí projevuje více apatie, nechť do života a u mnoha z nich agrese. Skladba volajících se nijak výrazně nemění, jsou to lidé středního věku a senioři. Ojedinele děti či mladiství. Pro mnohé je společné téma covid-19 a vše s ním spojené, např. strach o vlastní zdraví a život nebo strach o zdraví a život nejbližších, dilema očkování, náročnost skloubit distanční výuku a zaměstnání, strach chodit ven, strach o ekonomické přežití.

Pro většinu lidí je situace hodně náročná. Především proto, že pandemie tu je s námi rok a nikam jsme se neposunuli, spíš se vracíme na začátek a jsme z toho již unavení.

Co volající nejčastěji trápí?

Zdravotní omezení, zvláště když se jim nedostává péče, jak byli zvyklí. Nebo se hodně objevuje téma samoty. Ale zajímají se také o různé praktické věci, např. chtějí bližší informace ohledně karantény, cestování nebo se ptají na změny, které souvisí s omezeními. Hodně zaznívá otázka, kdy to vše skončí. Ozývají se i lidé, kteří přišli o své blízké kvůli koronaviru a nesou v sobě výčitky, že je dali do nemocnice, nestihli se rozloučit a podobně.

S čím jim můžete a s čím naopak nemůžete pomoci?

Pomoci můžeme s poskytnutím potřebných informací, psychickou podporou, nasměrováním, jak situaci, problém řešit, nebo „udělat vrbu“ a nechat volajícího povídat. Už jenom tím, že se svěří, se mu často velmi uleví.

Nemůžeme odborně hodnotit zdravotní stav, užívání léků a určitě nejsme schopni soudit, zda jsou opatření správná, či ne. Nemůžeme pomoci ani materiálně.

Krizových linek provozuje Charita celkem sedm

● Linka důvěry v Blansku (nonstop)	tel.: 516 410 668 a 737 234 078
● Diecézní charita Plzeň (nonstop)	tel.: 777 167 004
● Diecézní charita České Budějovice (nonstop)	tel.: 603 281 300
● Oblastní charita Vimperk (po-st 14-16)	tel.: 732 122 071
● Farní charita Třebíč (po-pá 8-17)	tel.: 381 255 999
● Charita Olomouc (po-pá 8-18; so-ne 8-16)	tel.: 734 435 078
● Krizová pomoc Charity Opava (po-pá 7-15.30)	tel.: 553 653 776

Jak s volajícími pracujete?

Hovor začíná představením „Linka důvěry, dobrý den.“ Vždy záleží na konkrétním člověku: někdo ze sebe hned chrlí, co ho trápí, jiní se ujistí, zda volají správně, když se potřebují o něčem poradit nebo se svěřit. Jsou i volající, kteří se na začátku omlouvají, jako by nás „obtěžovali“ svým problémem, dotazem. Každého se snažíme ujistit, že jsme tu pro ně, a bude-li to v našich možnostech, rádi jim poradíme nebo se na jejich problém můžeme společně podívat a hledat možnosti a řešení.

Lidé jistě hledají posilu a naději.

V čem může naděje být?

Naděje by mohla být v tom, že se postupně budeme vracet do života, na který jsme byli zvyklí. Nebo když lidé budou k sobě navzájem přistupovat s respektem a pochopením a snažit se v této nelehké situaci vidět i něco pozitivního. Snažíme se volající podřzet, podpořit, aby vydrželi toto náročné období. Recept ani návod „na přežití“ nemáme. Vhodné je především si zachovat „zdravý rozum“ v celé situaci a věřit, že to vše zvládneme, jen to bude nejspíš ještě měsíce trvat.

Abyste mohla jiným posilu dodávat, musíte ji sama čerpat.

Snažím se chodit na procházky do přírody nebo posedět u dobré kávy s těmi, které mám ráda. Pozitivní energii mi také dává, že jsem zdravá a mám kolem sebe zdravé lidi i po prodělaném covidu-19. Velkým přínosem je, když je volající na konci hovoru spokojen a je znát, že energie a síla, kterou jsme hovorů věnovali, splnila svůj účel. Vždy si pak říkám, že naše práce má smysl a je potřebná. JAN OULÍK

Ve Vlašimi budují nové komunitní centrum

Dobré zprávy navzdory koronavirové pandemii hlásí Charita Vlašim. Brzy se bude stěhovat.

Rozhodla se totiž vybudovat nové komunitní centrum, které nabídne důstojné prostory pro charitní projekty, sociální služby i vzájemná setkávání.

„Moc se na nové prostory těšíme,“ prozrazuje nám ředitelka Charity Vlašim Daniela Laloučková. A není se co divit: doposud totiž její organizace využívá pro své aktivity různé prostory na několika adresách a charitní zaměstnanci musejí mezi nimi doslova přebíhat.

„Je to velmi náročné a stojí nás to dost sil, které bychom mohli využívat mnohem efektivněji,“ konstatuje Daniela Laloučková, která nám představuje dosud rekonstruovanou budovu, kde prý minulý rok na začátku pandemie ještě byly sklady.

Do nového komunitního centra a na jeho služby se těší i klienti. V současné době sice ještě naplno běží stavební práce, ale možnost vše si prohlédnout si nenechali ujít Hana Roušalová a Ivan Teytz. Oba jsou senioři, pravidelní uživatelé služeb i návštěvníci zajímavých charitních akcí. „Charita nám organizuje velice pěkné výlety do přírody a za různými památkami. V klubovnách se zase za běžných okolností konají zajímavé přednášky a koncerty,“ jmenuje Ivan Teytz.

Když se rozhlíží po stavbě, s chutí se s námi dělí o své pocity: „Už se těším, až to bude v provozu. Jak se říká, bude to jiné kafe.“ Hana Roušalová dochází do Charity už patnáct let. Nejdříve jako dobrovolnice, později jako účastnice aktivizačních programů, konkrétně trénování paměti. „Dává mi to hodně a mám dobrý pocit, že něco pro sebe dělám. A to víte – paměť se horší,“ vypráví s úsměvem.

Senioři a lidé se zdravotním postižením jsou hlavními uživateli služeb Charity Vlašim, která vznikla v roce 1992. Tehdy vlašimští farníci a farnice zareagovali na výzvu pražského arcibiskupství nabádajícího k zakládání farních Charit, jež by svou nezištnou pomocí veřejně hlásaly křesťanskou lásku potřebným lidem. V roce 2000 se dosud ryze dobrovolnická práce

zprofesionalizovala a nabízené služby se postupně rozšiřovaly. „Dnes provozujeme domácí zdravotní péči a několik profesionálních sociálních služeb – pečovatelskou službu, osobní asistenci a občanskou poradnu. Jen v uplynulém náročném roce jsme pomohli 1 200 seniorům, lidem s postižením a těm, kdo se ocitli v tíživé situaci,“ líčí úspěchy Daniela Laloučková.

Práci odborných pracovníků doplňují dobrovolníci nejen z řad farníků vlašimské farnosti, kteří pořádají pravidelná setkání a akce pro seniory i každoroční Tříkrálovou sbírku. I oni budou mít radost, až od léta začne fungovat nové charitní komunitní centrum. Vlašimští stále hledají zdroje financování a obrací se na ochotné dárce. Více na www.komunitnicentrum-vlasim.cz. JARMILA LOMOZOVA

Koronavirový rok maminky v tísní

Mám jeden vzkaz pro všechny maminky v nouzi: nikdy není vše ztraceno. Nebojte se říct si nahlas o to, co potřebujete, nemůžete-li to zvládnout samy. V Charitě vám podají pomocnou ruku – tak jako mně pomohla Arcidiecézní charita Praha v Azylovém domě Gloria. Pomohou vám zase vzít život do vlastních rukou.

Když jsem poprvé otěhotněla, bylo mi 20 let. Měla jsem zdánlivě perfektní vztah plný lásky, který jsem si vysnila už jako malá. Když se nám narodila dcerka Leontýnka, všechno se jednoho dne zvrlo a její tatínek od nás odešel. Z mateřské jsem nás nedokázala uživit, a proto jsem se rozhodla nastoupit do práce. Musela jsem požádat o pomoc tetu a maminku. O Leontýnku se teta začala starat víc než já, a tak se rozhodlo, že si prozatím dcerku vezme do pěstounské péče. Byla to pro mě strašná rána. Cítila jsem se jako člověk, žena a matka úplně na nic. Rozhodla jsem se co nejdříve získat dcerku zpět do své péče. Začala jsem pracovat na své kariéře a růstu k získání potřebných prostředků a zázemí pro nás dvě a začala s podnikáním. Poznala jsem celkem ucházejícího muže, který se jevil jako nový člen naší neúplné rodiny. Skutečnost byla jiná, nebyla jsem jediná žena v jeho životě. Nějaký čas po našem rozhodnutí jsem navíc zjistila, že jsem v očekávání...

Dům andělské pomoci

Stála jsem jakoby v temné uličce a vlastně si ani nechtěla přiznat, že nestojím, ale klečím na kolenou a vůbec si nevím rady. Vlastní podnik šel úplně stranou a já neměla vůbec nic, pomalu ani na zaplacení střechy nad hlavou. Příchod dítěte se neodkladně blížil. V jednu chvíli jsem uvažovala i o tom, vzdát se dítěte hned po porodu a dát ho k adopci. Nicméně jsem věděla, že bych nedokázala překonat pocit odloučení. Snažila jsem se najít jakékoli východisko a pracovat a dít do poslední chvíle. S dcerkou jsem se v té době vídala a trápila se výčitkami, že nebýt jejího ještě nenarozeného

Helena, Leontýna a Samuel Lucas už mohou být spolu. Snímek ADCHP

bratříčka, už bych možná mohla být jen s ní. Trápení byl můj každodenní chleba. A navíc udeřila pandemie.

Vzpomněla jsem si na rady typu azylový dům. To jsem zavrhla. Nemůžu přeci dopustit, abych vychovávala děti v takových podmínkách. Raději jsem dcerku svěřila tetě. Jenže teď se situace opakovala... Podala jsem si žádost o bydlení v Azylovém domě Gloria Arcidiecézní charity Praha. Uká-

zalo se, že jsem trpěla předsudky: už při prvním kroku dovnitř jsem věděla, že to není azylový dům, nýbrž chrám andělské pomoci.

Zjistila jsem, že pomoc existuje, že je dobře si o ni říct. Žádost byla schválena a mohli jsme se nastěhovat. Ze strany azylového domu jsem pocítovala velkou podporu. Začala jsem se cítit dobře, a dokonce se na příchod dítěte moc těšit. Měla jsem jasněj-

ší obraz a klidnějšího ducha a mohla začít racionálně řešit svá rozhodnutí. Azylový dům nám nejen poskytl pomoc formou střechy nad hlavou za hodně přijatelnou cenu, ale pomáhal nám s jídelm s hygienou, což byla pro mě obrovská finanční úleva. Přesto nikdy nezapomenu na tu nejdůležitější a pro mě nejužasnější část pomoci, kterou jsem zde v tomto domově získala. Našla jsem tu útočiště, záze-
mí, podporu, pomoc a dovolím si říct i přátele s nenucenými, avšak pravdivými radami, které si v sobě do dneška uchovávám.

Hned po narození syna Samuela Lucase jsem si začala hledat práci, kterou bych mohla vykonávat i s ním. Leontýnku jsem si začala brát k sobě na návštěvy i přes noc. S prací jsem začala jako doručovatelka letáků v okolí azylového domu, roznášela jsem je se Samíkem v kočárku.

Po určité době jsem věděla, že je čas udělat v azylovém domě prostor pro někoho jiného a že jsem připravená se zase o něco víc osamostatnit a pracovat. Prioritou pro mě vždy byl čas strávený s dětmi, bohužel někdy i na úkor peněz. Mé svědomí by mě asi utrápilo, kdybych víc pracovala, než se věnovala dětem. S Leontýnkou jsme se stále vídaly, jak jen to šlo. Naplánovala jsem si zápis Samuelka do školky a novou práci a příjmy navíc. A byla si jistá, že už mohu pomalu plánovat a uskutečnit žádost o svěřením Leontýnky zpět do své péče.

Na půl cesty k vítězství

Synka mi bohužel nevzali do školky, tudíž jsem se stále nemohla věnovat práci v takové míře, aby to pro nás bylo dostačující. Práce také nebyla i vzhledem k situaci, která je teď kvůli koronaviru pro všechny nejspíš podobně kritická. Nechodily mi včas příspěvky na domácnost a bylo pro nás zase hodně těžké finančně vše udržet. Sehnala jsem si postupně několik zaměstnání. Přesto jsem musela opustit pronájem, zkusit finančně únosnější spolubydlení. Máme střechu nad hlavou, máme kde si uvařit, kde se zahřát, kde si hrát, a především být spolu a nenechat se zahnat od našich plánů a cílů.

Momentálně pracuji z domova, takže okolní situace na mě nemá takový dopad. Zároveň jsem Samíka zapsala do školky, kde nás konečně přijali, a tak můžu hledat další pracovní příležitosti. Trávíme také mnohem víc času jako rodina – tím myslím nás tři dohromady: mě, Leontýnku i Samuelka. Myslím si, že jsme na půl cesty za naším osobním vítězstvím: žít společně a šťastně a jednou třeba pomáhat druhým.

S láskou a vírou
HELENA, LEONTÝNA a SAMUEL LUCAS

Azylový dům mi dal šanci na lepší život

Azylový dům není strašák v poli beznaděje. Některé zamotané životní příběhy se díky nim daří velmi dobře rozplést. Také příběh paní Ireny, která využívala služeb Charity Valašské Meziříčí prostřednictvím Azylového domu pro matky s dětmi, dokládá, jak snadno se člověk dostane do potíží a zároveň jak málo stačí, aby dostal novou šanci na lepší budoucnost.

Do azylového domu se Irena dostala proto, že je matka samoživitelka a nemá vůbec žádné příbuzné. Jenom malou dcerku, jejíž otec zemřel, ještě než se narodila. „Dcera byla často nemocná a já jsem kvůli tomu přišla o práci a pak i o bydlení. Na úřadě ve městě, kde jsem původně bydlela, mi příliš nepomohli. Jedinou pomocí a nadějí byl odchod do azylového domu,“ vypráví Irena. Jenže do-

stat se do takového zařízení v jejím městě a širším okolí nebylo snadné. „Byla jsem proto ráda, že mne vzali do Azylového domu pro matky s dětmi ve Valašském Meziříčí. Byla to pro mne velká úleva, když mi zavolali, že můžeme s dcerou nastoupit,“ vzpomíná. Bála se cesty do neznáma, ale věřila, že to pro ni i pro dceru bude nová šance. „Azylový dům nám dal především střechu nad hlavou. Byt to byl sice malý, ale útulný, s vlastní koupelnou a WC, což bylo fajn. Dcera se tu také dostala na lepší školu, kde zjištěli, že je literárně nadaná,“ svěruje se Irena. Užívá minulý čas, protože dostala další šanci na domov, neboť s přispěním služby azylového domu získala byt. „A to je k nezaplacení. Azylový dům mi dal velkou šanci na lepší život,“ uzavírá Irena. (mad)

Řešení pandemie musí být globální

Už přes rok se lidstvo potýká s pandemií covidu-19. Po celém světě dochází ekonomice, zdravotnictví i samotným lidem dech, naděje všech se upřela k očkování. Ve snaze vrátit se co nejdřív k běžnému životu se však zapomíná na chudé státy, které musí být součástí řešení. V řadě z nich se koronavirus nekontrolovaně šíří a nově vznikající mutace mohou zhatit příznivé dopady očkování.

Při pohledu do statistik se zdá, že se pandemie africkému kontinentu vyhýbá. Počty nakažených i zemřelých jsou relativně nízké. Zdáni ovšem klame.

V zemích, kde vládne chudoba, kde umírají stovky tisíc lidí na malárii, kde nemají fungující zdravotnictví a kde řada lidí žije v přeplněných slumech, není koronavirus na vrcholu agendy. Zároveň se téměř netestuje. Například nedávná studie Bostonské uni-

Chudé rodiny v indickém Mangalore podpořila Charita balíčky s jídlem. Najít však řešení koronavirové krize pro celý svět bude složitější, než je okamžitá potravinová pomoc. Snímek ADCHP

verzity ukázala, že celá pětina všech zemřelých v hlavním městě Zambie Lusace má v těle koronavirus. I přes typické příznaky byl před smrtí testován jen zlomek z nich. „V Zambii musí naproti většina lidí pokračovat ve své pouliční živnosti bez ohledu na

nemoc, aby mohli uživit své rodiny. Existenční problémy a s nimi spojená hrozba smrti mají větší váhu než podobná hrozba spočívající v nemoci, kterou ani nemusí dostat,“ vysvětluje Lucie Hrabcová z Charity Česká republika v Zambii.

Tvrdý přístup Mongolska

Naproti tomu v Mongolsku, kde se první případ přenosu koronaviru objevil až loni v listopadu, panuje řada tvrdých opatření. Koronavirová krize těžce zasáhla chudé Mongoly, jejichž příjmy dramaticky klesly a řada z nich nedokáže i přes vládní podporu pokrýt ani své základní potřeby. Těm nejzranitelnějším proto pomáháme. Trvalé řešení přinese až celonárodní očkování, jež je ovšem zatím v Mongolsku, stejně jako v Zambii, otázkou blíže nespecifikované budoucnosti.

Bohaté státy věnovaly od začátku pandemie desítky miliard eur na vývoj vakcín a zajistily si jejich přednostní dodávku; z plánované produkce 12 miliard dávek si vyspělé země předem zamluvily 9 miliard. To je něco, co si chudé státy nemohou dovolit.

Těm nezbyvá než spoléhat na nástroj mezinárodní spolupráce COVAX, který by měl zajistit celosvětově spravedlivý přístup k cenově dostupné vakcíně proti covidu-19. Jenže ačkoli COVAX sdružuje na 190 ekonomik světa, většina z nich si vakcínu už zajistila jinou cestou – čili na chudé státy se stále nedostává.

Odborníci přitom varují, že nepodaří-li se zajistit očkování také v těchto zemích, s nově vznikajícími agresivnějšími mutacemi koronaviru se pandemie brzy vrátí v plné síle. Mezinárodní Charita proto vyzvala OSN a čelné světové představitelky, aby zajistili včasné očkování i v rozvojových zemích. LENKA PIPKOVÁ

Česká pomoc v Indii

V Indii se koronavirem nakazilo přes 11 milionů lidí, počet úmrtí již přesáhl 150 tisíc. Podle informací Charity jsou počty mnohem vyšší, těžko lze totiž postihnout šíření viru ve vesnicích, kde chybí základní zdravotní péče, natož testování. Proběhnuvší lockdown nejobtížněji zasáhl nejchudší vrstvy. Většina Indů pracuje bez smlouvy a není chráněna sociálním zabezpečením. „Rodiny ze dne na den přišly o příjmy a ocitly se bez jídla, léků a v případě těžšího průběhu nákazy bez přístupu k lékařské péči,“ říká řádová sestra Juliet Lobo z partnerské organizace Arcidiecézní charity Praha v Mangalore.

O pacienty s vážným průběhem nemoci se neměl kdo starat. Nemocnice sv. Ignáce v Honavaru ve státě Karnátaka, kterou provozují řádové sestry z kongregace Královny apoštolů a kterou pražská Charita dlouhodobě podporuje, neměla pro nejtěžší případy

vybavení a okolní nemocnice byly přeplněné. Díky pomoci od českých dárců pražská Charita zaplatila nemocnici nákup tří plicních ventilátorů (do té doby měli v nemocnici dva).

Arcidiecézní charita Praha pomáhá v Indii nejchudším dětem ve vzdělání v programu Adopce na dálku a díky podpoře řady českých dárců putovaly do 1 750 nejchudších rodin z Honavaru, Mangalore, Shimogy a Gulbargy ve státě Karnátaka potravinové balíčky v hodnotě 890 tisíc Kč. Díky české pomoci získali lidé na vesnicích i mýdla, dezinfekci, léky a také informace, jak se nákaze bránit.

Po několikaměsíčním rozvolnění, kdy se děti se vrátily do škol, opět roste počet nakažených. Arcidiecézní charita Praha proto připravuje s místními organizacemi další projekty na pomoc nejchudším, kteří byli zasaženi koronavirem. JARMILA LOMOZOVÁ

Poděkování od biskupů

Díky štědrosti dárců – zapojilo se jich na čtyři sta a přispěli částkou 1 121 195 Kč – mohla také královéhradecká Charita pomoci více než 2 100 indických rodin v nouzi. Konkrétně z oblastí Bangalore a Belgaum v jihozápadní Indii, kde Diecézní charita Hradec Králové dlouhodobě uskutečňuje dobročinný vzdělávací program Adopce na dálku. A také rozvojové projekty zaměřené na vzdělávání, zdraví a výstavbu bydlení pro chudé.

Z mimořádných darů indičtí partneři nakoupili především rýži, luštěniny, olej, ale rovněž dezinfekci a ochranné masky. Balíčky pak rozvezli přímo ohroženým rodinám.

„V oblasti Bangalore byla poskytnuta pomoc 1 100 hladovějícím dětem a jejich rodinám,“ potvrdil arcibiskup Peter Machado z Bangalore. Další 1 003 dětí podle něj obdrželo potravi-

novou pomoc v oblasti Belgaum. Jedním z nich byl desetiletý Joseph, porovnaný v rámci projektu Adopce na dálku. Jeho otec pracuje jako opravář televizí, ale loni na jaře musel svou dílnu na řadu měsíců zavřít a rodina zůstala bez příjmu. Náročná období jim pomohl překlenout balík s trvanlivými potravinami.

Rodinám dětí z Adopce

„Upřímně děkuji za finanční podporu chudých dětí a jejich rodin z naší diecéze, jež v uplynulém roce zasáhla koronakrizí. Distribuovali jsme 1 003 potravinových balíčků rodinám dětí zapojených do projektu Adopce na dálku. Ze srdce děkuji. Bůh vám zehnej!“ vzkázal českým dárcům biskup Derek Fernandes z Belgaum.

VOJTĚCH HOMOLKA